

Una llegenda a la Costa Brava

Bob Dylan va obrir ahir a la nit l'edició d'aquest any del Festival Cap Roig

Amb la veu més trencada (té 71 anys, i això s'ha de notar d'alguna manera) però amb el mateix magnetisme de sempre, el cantautor nordamericà Bob Dylan va obrir ahir a la nit l'edició d'aquest any del Festival Cap Roig de Calella de Palafrugell, amb un concert en què va repassar alguns dels principals temes del seu inabastable repertori i que va acabar amb una cançó que ja fa dècades que és un autèntic himne: Blowin' in the wind.

Sis anys després de la seva anterior actuació en aquest mateix certamen estiuenc -la seva primera presència a les comarques gironines-, Dylan manté intacte el poder de convocatòria. Les localitats de l'escenari emplaçat als Jardins de Cap Roig es van omplir de seguidors del mite, disposats a assistir a una cerimònia més que no pas a un concert. I Dylan, que malgrat el seu caràcter esquerp en deu ser conscient, va oferir un repertori en la línia del què s'esperava d'ell, i de fet molt similar al que porta oferint per tot el món des de fa anys en el seu Never Ending Tour (denominació popular, no oficial), que aquesta setmana ja l'havia dut a Bilbao i Benicàssim. Vestit amb americana negra, pantalons blancs, camperes blanques i negres i barret clar l'artista de Minnesota va oferir un repàs d'algunes de les peces fonamentals (i en té tantes!) del seu repertori. Així, els espectadors van poder escoltar en directe peces com Leopard-skin pill-box hat, Highway 61 revisited, Thunder on the mountain, Ballad of a thin man... Des de temes compostos en les dècades de 1960 i 1970 fins a composicions més recents, però en tots els casos adaptades a l'evolució que amb el pas dels anys ha experimentat la seva veu. Així, tot sona més pausat (si no ho era prou), més reflexiu (si no ho era prou), més intens (si no ho era prou)... A estones, fins i tot, recita més que no pas canta, però això també contribueix a crear la particular atmosfera que embolcalla les seves actuacions.

Acompanyat per una excepcional banda integrada per cinc músics (que van oferir moments absolutament espectaculars), Dylan no només va cantar (de tant en tant amb un estil més proper al del crooner que no al del trovador que de sempre l'ha caracteritzat, però demostrant un vigor i una energia que en altres etapes no evidenciava), sinó que també es va posar als teclats, va tocar la guitarra, i, com no, la seva inseparable harmònica, un humil instrument que el cantautor ha elevat a la categoria d'icona.

Quan el concert s'acostava al final, i amb els primers acords de Like a Rolling Stone, bona part del públic no va poder continuar assegut a les seves butaques i es va acostar a l'escenari per seguir més d'aprop la interpretació d'aquest tema mític. All along de watchtower va ser el tema que va posar punt i final al recital, i que Dylan va aprofitar per presentar els integrants de la banda.

Però no s'havia acabat aquí la cosa. Després d'aproximadament una hora i mitja de recital, Bob Dylan (que per no perdre el costum tampoc no va interactuar en cap moment amb el públic dient aquelles coses de "m'agrada molt actuar en aquest indret tan fantàstic", o "quantes ganes tenia de tornar a aquest escenari"...; bé, de fet no va dir ni "bona nit") va tornar a l'escenari amb un únic bis, el pràcticament inevitable Blowin' in the wind, segurament el clàssic més clàssic d'un repertori farcit d'autèntics clàssics. Però com havia fet durant tot el concert, en va oferir una versió completament renovada fins al punt que aquest tema tant i tant conegut semblava una cosa pràcticament nova. I és que Dylan, als seus 71 anys, encara és capaç de reinventar-se.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/estiu/2012/07/15/llegenda-costa-brava/572231.html?utm_source=rss